

samenstelling is, tusschen andere lagen voorkomt, wordt de capillaire opstijging van het water zeer bemoeielijkt. Bij hooge gronden speelt de *watercapaciteit* een grootere rol dan de *capillariteit*, aangezien de capillairen bij een sterke verdamping niet in staat zijn, om het verlies van water snel genoeg te herstellen. Op de hooge kleigronden, zooals o. a. in Limburg worden aangetroffen, is daarom de fruitteelt alleen mogelijk door de groote watercapaciteit van den bodem en doordat de regenval voldoende is, om het verlies door verdamping enz. aan te vullen.

Gronden met geringe watercapaciteit, zooals de zandgronden, kunnen daarom, als ze hoog gelegen zijn, niet voor het kweken van vruchten gebruikt worden. Alleen lagere zandgronden, waar de wortels het capillair opgevoerde water kunnen bereiken, zijn nog voor fruitteelt geschikt.

Over het algemeen zal men, als de fruitteelt gedreven wordt als een onderdeel van het landbouwbedrijf en men dus weinig zorg aan de boomen besteedt, op klei- en zavelgronden nog de beste uitkomsten verkrijgen.

Wanneer echter veel meststoffen worden toegevoerd, kan ook op zandgrond de teelt heel goed slagen en dan heeft men bij deze laatste het voordeel, dat zij in landbouwstreken veel goedkooper zijn dan klei- of zavelgronden. Ook heeft men opgemerkt, dat op zandgrond de boomen op jongeren leeftijd beginnen te dragen dan op kleigrond.

Daar zandgronden tevens gemakkelijker verwarmen, hebben zij veel waarde voor fruittuinen, die met kleinere en dus minder eischende boomen beplant worden, dan voor boomgaarden. Niet te hoog liggende veengronden zijn doorgaans zeer rijk aan plantenvoedsel en humus, maar bevatten meestal te weinig kalk en kali. Daar het humusgehalte van den grond bij de fruitteelt echter niet zoo'n groote rol speelt als bij de teelt van vele andere tuinbouwgewassen, heeft het op de waarde van den veengrond ook slechts weinig invloed.

Inrichting en Beplanting

De boomen blijven staan op de plaats, waar ze geplant zijn, z.g. *blijvers*, ze blijven slechts tijdelijk tusschen andere boomen staan, om daarna elders te worden geplant, z.g. *jonge wijkers*, of ze blijven langer ter plaatse en worden na het afdragen verwijderd, *echte wijkers*.

De eerste wijze van beplanting wordt het meest, de tweede verreweg het minst gevolgd.

De afstand, waarop de vruchtboomen als *blijvers* en als hoogstammen geplant worden, bedraagt voor appelboomen 10—14 M., voor pereboomen 8—10 M., voor pruimen 4—6 M., voor walnoten 12—16 M., voor kersen en krieken 8—14 M.

Het komt ook voor — hoewel het o. i. minder gewenscht is — dat tusschen de hoogstammen struiken geplant worden; in dat geval komen appelstruiken op 5—6 M., perestruiken op 4—5 M., kersestruiken op 4 M., pruimestruiken op 3—4 M. te staan.

De plaatsing geschiedt in vierkanten, in rechthoeken, in gelijkzijdige driehoeken of in gelijkbeenige driehoeken (zie fig. 52).

Wanneer slechts één soort vruchtboomen in den boomgaard voorkomt, spreekt men van een *enkelvoudigen*, komen er 2 soorten, b.v. *kersen* en *appels*, in voor, dan spreekt men van een *gemengden* boomgaard. Gemengde boomgaarden vindt men in ons land veel van: appels en kersen, peren en kersen, peren en appels, pruimen en appels, pruimen en peren. Enkelvoudige boomgaarden van: appels, peren, kersen, krieken; minder van pruimen.

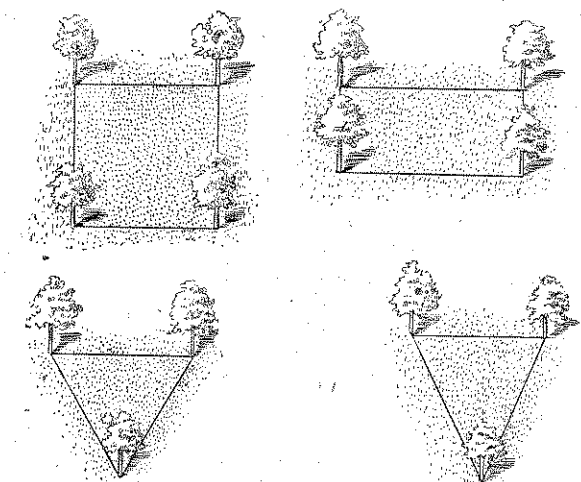

Fig. 52. Planting van vruchtboomen in vierkanten, rechthoeken, gelijkzijdige en gelijkbeenige driehoeken.